

Fischer Hanna Sára Egy májusi éj színei

A fiú szemszöge:

Tegnap estémre talán ezt mondanám: megbukott melodráma

bakelitfekete haja medvecukor, kulcsontját nyaldosta
olyasmi volt, mint egy modernkori restaurált Kleopátra
Összeakadt a tekintetünk, riadtan nézett az arcomra,
szende, dohánybarna szemei apró strasszokkal dekorálva.
Harapdálta hüvelykujját, körme téglavörösre lakkozva
vállára egy kalitkába zárt méregzöld madár tetoválva.
Megböktem, kérdeztem, mi a sztorija, s ő félénken vallotta
voltaképp neki ez a hamuszürke, negédes memoárja,
kritikus állapotú cigarettáját remegve tartotta
Legyek én, ki az ilyen kínálkozó alkalmat elodázza?
holtfehér jazzgitar megpattant húrjain pendültünk akkorra
úgy éreztem, mintha égbék lelke az enyémmel rezonálna
hamvas, hullámzó testét a kései szecesszió alkotta
megrémültem, hogy esetleg túl mély volt a rám tett benyomása
Megérezhette, reggel elment, számát az asztalba karcolta
nem maradt belőle más, csak a fáradt rózsaszín dekoltázsa
a májusi eső illata, ahogyan vállamat markolta
vak szemtanúként átázott ruhák a padlóra ledobálva
ő volt a vén csónakház álomszép fantomja

Azt gondolják róla, egy törtszárnyú veréb
de csak én tudhatom, a mámoros hajnal arany leopárdja.

A lány szemszöge:

Tegnap esti estémre úgy gondolok, mint idilli traumára

Petrolzöld erekkel átszótt alkar s kézfejek
mandula szeme és testtartása hajazott egy samurájra
eperszőke tincsei alatt húzódtak rézvörös rétegek
ópiumról árulkodott meggypirosba hajló szaruhártya.
Ujjait a vállamhoz nyomva kérdezett valamit részegen
választ remegve rebegettem, s meredtem mélybarna bajuszára
Nyakán félhold-forma seb. Zarándokkagyló, mondja, a védjegyem...
s mesélt, míg ónszürke csikkek tömege fulladt a hamutálba.
Én kérdeztem, ha nem értettem és azt élveztem, hogy nézhettem,
ahogy vadul gesztikulál. Epés megjegyzést tett a ruhámra
és pimaszul rám kacintott kék szeme, akkor kaptam vérszemet
s elnéztem, hogy beszippant egészen felhőfehér aurája.
Magamban soroltam az érveket, mért lenne jó, ha szétreped
a penészzöld szűz társadalom kolerasárga skatulyája
s hagytam, hogy összefűzzenek a kétes, édes, kéjes érdekek,
azt reméltem, hogy a mi történetünknek nem lesz tanulsága
a csónakházban arra ébredtek, hogy elzsibbadt az élvezet

nálam maradt tétova emléke és ködlila pamutsála
a fejemben homályosan levitálnak áttetsző részletek
eltelik egy évnegyed, s elkopnak... vagy talán csak januárra?

Azt gondolják róla, egy tavalyi fecske
de csak én tudhatom: a részeg alkonyat ezüst jaguárja.